

PÁRHUZAMOSOK, HULLÓBAN IV.

„úgy látlak, mint aki mindent látott már
és semmit se látott,
nyíló-csukódó ablakok:
érinthetetlen éveink mögött.

milyen öntudatlan és büszke vagy,
mint a szétszórt fák, ilyenkor tavasszal,
pokol és menny között:
kitalálva és ittfelejtve ebben a metafizikai tájban.

kitaláltalak egyszer, s ez a papír;
tested fény-írta rajzával
kíméletlenül örökkévaló már –

úgy látlak mindig,
mint aki mindent egy lezárt vers szemével lát.”

PÁRHUZAMOSOK, HULLÓBAN VI.

„Ahonnan mi is elindulunk.
Csillag- és esőverte ablakok mögül,
bentről kifelé, ahogy sohasem,
ahogy csak most lehet.
Aszfalt- és fényverte utcák felé,
majdnem érezve, majdnem teljes arccal
simogatva, majdnem leborulva.”

„Valahonnan elindulni – mint távolodni,
már nem lenni itt.

Nem az üveg mögött, ráfeszülve,
hogy egyre-egyre kijebb, egyre az ég felé, mindig.
Mindig ott, ahol elfelejtkezik e reggel, a dél, az este,
elfelejtkezik rólunk és csak tünemény, csak örök.”

„Ahonnan mi is elindulunk. Az éjszakából.
Ahol helyettünk mindig más, csak a felhevített hús,
újra csak visszahullva, csak magába.
Ahol ajtók s az ajtófélfák ölni taszítják,
ölni az öntudatlan húst, a száját,
az átkozott, gyönyörű kezét,
ahogy kinyúl, megérint, belemar.”

„El innen. El a csillagokkal és esővel
sebesre vert ablaktól,
el a meleg, mindig felelő testtől,
ami élni akar, élni akar.”

„Ahonnan elindulunk.
Az arc mögül, csak egyre beljebb, ahogy sohasem,
ahogy csak most lehet.”

„Minden nap, dél, délután örök.
Az este mozdulatlan.”